

■ Terroryzm polityczny

Dotyczy przede wszystkim żądań w sferze politycznej: zmiany ekipy rządzącej, systemu politycznego lub wprowadzenia konkretnych rozwiązań prawnych. W zależności od poglądów głoszonych przez osoby, które uciekają się do takich metod, wyróżnia się **terroryzm lewicowy** (np. włoskie ugrupowanie Czerwone Brygady i niemiecka Frakcja Czerwonej Armii – RAF) i **terroryzm prawicowy** (np. organizacja Ordine Nuovo w latach 70. we Włoszech, zamachy Andersa Breivika w Norwegii w lipcu 2011 r.). Polityczne cele stawia sobie także **terroryzm religijny**. Organizacjami tego typu są np. muzułmański Hezbollah, żydowski Kach, chrześcijańska Army of God w USA czy hinduistyczne Narodowe Stowarzyszenie Ochotników.

Polityczny charakter mają również propozycje terrorystów dotyczące oderwania części terytorium od danego państwa i przyłączenia tego obszaru do już istniejącego kraju (np. IRA, Armia Wyzwolenia Kosowa) lub też założenia nowego (cele organizacji Tamilskie Tygrysy i baskijskiej ETA). Te działania można zaliczyć do **terroryzmu narodowowyzwoleńczego**.

■ Inne motywacje terrorystów

Coraz groźniejszy staje się **terroryzm nowych ruchów społecznych**, zwłaszcza ekologicznych (np. Earth Liberation Front – ELF, Animal Liberation Front – ALF). Inny typ – **terroryzm kryminalny** – jest motywowany pobudkami materialnymi, a nie ideologicznymi. Terroryzm kryminalny przejawia się m.in.: porwaniami dla okupu, niszczeniem mienia, sabotażem oraz szantażem. Podłożem działań terrorystów mogą być też **zaburzenia psychiczne osób dokonujących zamachów**. Dokonują one aktów terroru, aby obserwować reakcje społeczne i zyskać rozgłos, lub też uciekają się do przemocy jako sposobu rozwiązania własnych problemów.

■ Strategie walki z terroryzmem

Działania defensywne polegają na wzmocnieniu ochrony osób i mienia, np. zaostrzeniu kontroli w miejscach publicznych. Do **działań ofensywnych** zalicza się natomiast wszelkie operacje służb policyjnych, specjalnych i wojskowych

zmierzające do rozbicia struktur terrorystycznych oraz udaremnienia zamachów, np. poprzez aresztowania lub odbicie zakładników. Zwalczanie terroryzmu polega też na **usuwanie jego przyczyn**. Takie poczynania są jednak utrudnione, ponieważ część żądań terrorystów jest niemożliwa do spełnienia. **Ograniczanie zdolności terrorystów do działania** – kolejna metoda walki – polega na pozbawianiu ich źródeł finansowania czy zaopatrywania w broń i materiały wybuchowe, a także na przeciwdziałaniu propagandzie służącej rekrutacji nowych członków. Inną taktyką jest próba **wpływu na intencje** terrorystów. Zmianę nastawienia osiąga się polityką ustępstw lub zdecydowanego oporu, przy czym obie te metody mają wady. Próba uzyskania porozumienia może być odebrana jako oznaka słabości i zachęcić do podejmowania akcji terrorystycznych w przyszłości. Użycie siły nakręca natomiast czasem spiralę przemocy oraz wywołuje sprzeciw opinii publicznej.

Obecnie funkcjonowanie poszczególnych grup terrorystycznych wykracza poza granice państw. Terrorysty z różnych krajów zacieśniają więzi między sobą, np. poprzez prowadzenie wspólnych obozów ćwiczeniowych. Do zwalczania terroryzmu konieczna jest w związku z tym współpraca na arenie międzynarodowej. Oprócz zmian w krajowym ustawodawstwie i wprowadzania specjalnych antyterrorystycznych ustaw państwa zawierają także stosowne umowy międzynarodowe, z których należy wspomnieć: *Konwencję w sprawie przestępstw i niektórych innych czynów popełnionych na pokładzie statków powietrznych* (tzw. konwencja tokijska, 1963 r.), *Konwencję o zwalczaniu bezprawnego zawładnięcia statkami powietrznymi* (tzw. konwencja haska, 1970 r.), *Konwencję o zapobieganiu przestępstwom i karaniu sprawców przestępstw przeciwko osobom korzystającym z ochrony międzynarodowej, w tym przeciwko dyplomatom* (1973 r.), *Europejską konwencję o zwalczaniu terroryzmu* (1977 r.) i *Międzynarodową konwencję o zwalczaniu finansowania terroryzmu* (1999 r.). Wśród reakcji na terroryzm międzynarodowy wyróżnia się:

► **akcje militarne: wojny z państwami sponzorującymi terroryzm** (np. wojna w Afganistanie